

цих відносин.

Література

1. Господарський кодекс України (із змінами, внесеними згідно із Законом від 16.07.2015 № 629-VIII) // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18, № 19-20, № 21-22. – Ст. 144.

2. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України: закони та законодавчі акти / ред. В. К. Мамутов. – К.: Юрінком Інтер, 2004. – 688 с.

3. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / ред. Г. Л. Знаменський, В. С. Щербина. – 3-є вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 776 с.

4. Колпаков В. К. Адміністративне право України: підручник / В. К. Колпаков, О. М. Кузьменко. – К.: Юрінком Інтер, 2003. – 544 с.

5. Татькова З. Ф. Відповідальність у формі застосування адміністративно-господарських санкцій / З. Ф. Татькова // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 998-1007.

УДК 331.109.347.824 (043.2)

Муляр Г. В., к.і.н.,
Дробович Т. М., Мельник П. М., студентки,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ДОСУДОВЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ

Метою досудового врегулювання господарських спорів є усунення або запобігання негативного впливу на господарську діяльність з боку контрагентів. Добровільне задоволення претензійних вимог забезпечує найбільш швидке відновлення порушених прав кредитора. В цьому полягає позитивний аспект досудового порядку врегулювання спорів. Такий порядок є позитивним і для добросовісного боржника, оскільки позбавляє його додаткових витрат на судові видатки. Порядок досудового врегулювання спорів визначається ГПК України, якщо інший порядок не встановлено діючим на території України законодавством, яке регулює конкретний вид господарських відносин.

Досудове врегулювання господарських спорів є вигідніше, ніж судове вирішення даних спорів. Це зумовлене рядом причин: заощадження коштів, вирішення конфлікту без зупинки виробничого процесу, економія часу та інші.

За загальним правилом, передбаченим ч. 1 ст. 6 ГПК України, підприємства та організації, які порушили майнові права і законні інтереси інших підприємств і організацій, зобов'язані поновити їх, не чекаючи пред'явлення претензії [1].

Підприємства та організації, чий права і законні інтереси порушено, з метою безпосереднього врегулювання спору з порушником цих прав та інтересів, звертаються до нього з письмовою претензією.

Претензія як матеріально-правова вимога одного з учасників спірного правовідношення до іншого являє собою засіб урегулювання конфлікту самими сторонами без втручання інших осіб із боку держави (у вигляді господарського суду). Частиною 2 статті 6 ГПК України встановлено вимоги щодо змісту претензії [1].

Документи, що підтверджують вимогу заявника, додаються в оригіналах чи належним чином засвідчених копіях. Документи, що знаходяться в іншій сторони, можуть не додаватися до претензії, із зазначенням про це в претензії.

Претензія підписується повноважною особою підприємства, організації або їхнім представником і надсилається адресатові рекомендованим або цінним листом чи вручається під розписку. При підписанні претензії обов'язково зазначається посада, прізвище та ініціали особи, яка підписала претензію [2].

Право на пред'явлення претензії є суб'єктивним правом особи, але якщо претензія вже заявлена до підприємства, обов'язком господарюючого суб'єкта стає розглянути її у встановлені строки і дати на претензію письмову відповідь.

Законодавством встановлено загальні та спеціальні строки розгляду претензії. Частина 1 статті 7 ГПК України встановлює загальний строк: претензія підлягає розгляду в місячний строк, який обчислюється з дня одержання претензії. Частина 2 цієї статті встановлює спеціальний строк: у випадках, якщо обов'язковими для сторін правилами або договором передбачено право перепроверки забракованої продукції (товару) підприємством-виготовлювачем, претензії, пов'язані з якістю і комплектністю продукції (товарів), розглядаються протягом двох місяців [1].

При розгляді претензії підприємства і організації в разі необхідності повинні звірити розрахунки, провести експертизу або вчинити інші дії для забезпечення досудового врегулювання спору. Підприємства та організації, що одержали претензію, зобов'язані задовольнити обґрунтовані вимоги заявника. Статтею 8 ГПК України встановлено вимоги щодо форми та змісту відповіді на претензію. Якщо претензію відхилено повністю або частково, заявникові мають бути повернуті оригінали документів, одержані з претензією, а також надіслані документи, що обґрунтовують відхилення претензії, якщо їх немає в заявника претензії. Відповідь на претензію підписується повноважною особою підприємства чи організації або їх представником і надсилається рекомендованим або цінним листом чи вручається під розписку. Якщо претензію про сплату грошових коштів, до якої додано платіжну вимогу-

доручення, визнано повністю або частково, у платіжній вимозі-дорученні зазначається визнана сума [3].

Отже, досудове врегулювання господарських спорів є системою заходів, що здійснюються організаціями, іншими суб'єктами господарювання, майнові права яких порушено, з метою безпосереднього вирішення конфлікту до звернення у господарський суд. Процедура даного врегулювання господарських відносин детально описана і врегульована законодавством України.

Література

1. Науково-практичний коментар Господарського кодексу України / О. А. Беяневич, О. М. Вінник, В. С. Щербина [та ін.]; за заг. ред. Г. Л. Знаменського, В. С. Щербини. – 3-є вид., перероб. і допов. – К.: Юрінком Інтер, 2012. – 776 с.

2. Захист у господарському процесі: практ. посіб. / упоряд. Ю. І. Руснак. – К.: ЦУЛ, 2013. – 328 с.

3. Мілаш В. С. Господарське право: курс лекцій у 2-х ч. – Ч. 1 / В. С. Мілаш.–Х.: Право, 2008. – 496 с.

УДК 346.5 (043.2)

Абросімов Д. О., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Беззубов Д. О., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМА ВИЗНАЧЕННЯ РИЗИКУ ДІЯЛЬНОСТІ ГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ

Із початку розвитку України як незалежної держави, важливу роль почав складати перехід від виключно державної форми власності до приватного сектору розвитку економіки. В свою чергу, це безумовно викликало низку питань, які необхідно врегулювати, з метою правового захисту приватного підприємництва та суб'єктів господарювання.

Зокрема, ст. 42 Конституції України [1] передбачає можливість кожному займатися підприємницькою діяльністю, яка не заборонена законом. Однак, зайняття підприємницькою діяльністю вимагає вирішення такого питання, як «визначення і подолання ризиків, які виникають під час її здійснення».

На сьогоднішній час проблематика ризиків більше досліджена і описана з точки зору економіки. В правовій науці тема ризиків в господарській діяльності в основному досліджувалася з точки зору цивільного законодавства. Тому можна сказати про те, що ця тема є доволі складною для вивчення та є мало дослідженою з боку вчених